

Arrest

**nr. 150 535 van 7 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 27 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. A. HENDRICKX, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 juni 2015 en heeft zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 juli 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 9 juli 2015.

1.3. Op 14 juli 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 juli 2015 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 7 april 1993 in het al-Shati-kamp in Gaza-stad. U heeft ook steeds daar gewoond tot uw definitieve vertrek uit Gaza. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestijns vluchteling ingeschreven bij de UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. U heeft drie broers en twee zussen. Twee zussen zijn getrouwd en wonen bij hun echtgenoten in het Nusayrat-kamp. Uw broers en ook uzelf woonden bij uw ouders in al-Shati-kamp.

U voltooide uw middelbaar onderwijs rond 2011 en ging daarna media studeren aan de al-Aqsa-universiteit in Gaza. Tegelijkertijd volgde u gedurende een jaar een opleiding voor fotograaf bij APA en na dat jaar begon u voor hen te werken. Dit hield in dat u heel veel evenementen en incidenten in Gaza ging fotograferen. Bij twee incidenten aan de grens met Israël geraakte u gewond door Israëliisch vuur. Wanneer u tijdens uw fotografiewerk gevoelige situaties vastlegde kwam u soms in botsing met mannen van Hamas. Zo werd uw fototoestel een eerste keer vernield toen u openbare executies fotografeerde en een tweede keer toen u foto's nam van een betoging tegen Hamas. Op andere gelegenheden werd u gewaarschuwd dat u geen foto's mocht nemen of u zou in de problemen komen. Sinds begin 2014 kreeg u echter ook telefonische bedreigingen waarin u gezegd werd te stoppen met fotograferen want u bracht uw leven in gevaar. U vermoedt dat u door Israëli's werd bedreigd. U vergelijkt met wat een vriend van u overkwam: hij kreeg ook bedreigingen. Later kwamen vier familieleden van hem om bij een bombardement en vijf dagen daarna kwam hij zelf om bij een raketinslag.

Na de oorlog van 2014 won u een fotowedstrijd en mocht u naar de prijsuitreiking in Brussel in het Europees parlement komen. UNRWA regelde het visum voor u, maar enkele dagen voor uw vertrek bleek dat u geen toestemming zou krijgen om de grensovergang bij Erez te gebruiken om zo naar Jordanië te reizen en van daaruit het vliegtuig te nemen. In de aanloop van uw vertrek naar België kreeg u drie telefonische bedreigingen en via 'facebook' een dreigbericht van iemand die u niet kende. Allen draaiden ze rond uw voorziene komst naar Europa: u mocht niet gaan. Hierdoor was u nog meer vestberaden om Gaza te verlaten. In plaats van via Erez Gaza te verlaten, kon u het via een smokkelaar regelen om op 23 juni 2015 via Rafah naar Egypte te gaan. U reisde door naar Cairo en kon daar een vlucht naar België nemen. Op 25 juni 2015 kwam u in België aan. U had uw paspoort in het vliegtuig vernietigd en bij aankomst vroeg u onmiddellijk asiel aan.

Ter ondersteuning van uw relaas legt u de volgende documenten voor: uw UNRWA-kaart, medische attesten aangaande uw verwondingen, een attest van uw werk bij APA, een brief van de UNRWA, een dreigbericht, bundels foto's en een lijst met namen van omgekomen journalisten. U toonde nog verscheidene foto's op uw computer over de oorlog in Gaza, manifestaties en uw vriend Ahmad. Deze laatste werden door het CGVS niet ingehouden.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 09/07/2015, p. 4, 5). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) zijn de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, niet van die aard dat men kan stellen dat u werd gedwongen het mandaatgebied te verlaten door een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid en wel om onderstaande redenen.

Voor een goed begrip dient vooreerst te worden vastgesteld dat de problemen die u aanhaalde in een reeks afzonderlijke sub-problemen uiteenvallen. Ten eerste zijn er de incidenten waarbij uzelf en uw collega's getroffen werden door Israëliisch vuur tijdens de oorlog van 2014 of tijdens manifestaties. Hieraan verbindt u dat journalisten een doelwit zijn geworden en geen steun meer krijgen (zie CGVS p. 13, 15). Ten tweede zijn er de verbale bedreigingen en waarschuwingen aan uw adres door mannen van Hamas wanneer u gevoelige zaken in Gaza fotografeerde. Ten derde zijn er de telefonische bedreigingen die u sinds 2014 kreeg naar aanleiding van uw fotografiewerk en ten vierde zijn er de bedreigingen die u kreeg in de aanloop naar uw reis naar Brussel om naar het Europees parlement te komen. Deze vier sub-problemen worden in deze volgorde besproken.

Wat ten eerste de incidenten betreft waarbij uzelf in uw knie en vervolgens in uw borst werd geraakt (zie CGVS, p. 12, 13 en ondersteund door de medische documenten die in de groene map aan het administratief dossier werden toegevoegd) en waarbij vrienden en collega's van u werden geraakt en omkwamen (zie CGVS, p. 13), dient gezegd dat u in het kader van uw werk als persfotograaf doelbewust situaties opzocht waar geweld plaatsvond. Uw eigen verwondingen liep u immers op toen u foto's nam van manifestaties die tot dicht bij de gemilitariseerde grens tussen Gaza en Israëliisch gebied naderden. Wie de Israëliische linies nadert wordt systematisch beschoten (zie "COI focus - territoires Palestiniens - Bande de Gaza - situation sécuritaire", toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier) en dit gebeurde in uw geval dus ook. Het feit dat u werd verwond tijdens een manifestatie en het feit dat u melding maakte van andere mensen die in dezelfde manifestaties werden getroffen (zie CGVS, p. 12, 13) toont afdoende aan dat deze incidenten geen situatie van persoonlijke onveiligheid in Gaza kunnen staven. Eerder waren ze het gevolg van het risico waaraan u zichzelf blootstelde door u in de zone nabij de grens met Israël te begeven op het moment dat daar werd gemanifesteerd, een risico dat ook de participerende manifestanten liepen. De dood van uw vriend en collega R.R. dient men parallel hieraan te behandelen. Hij kwam om het leven door een raketinslag in de wijk Shuja'iyya tijdens de oorlog van 2014 (zie CGVS, p. 13 en zie artikel van Ma'an News Agency artikel in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). In Shuja'iyya vonden hevige gevechten en hevige bombardementen plaats, wat maakt dat zich naar een dergelijke plek begeven een reëel risico inhield. Men dient dus te concluderen dat zijn dood het gevolg was van zijn aanwezigheid op een risicovolle plaats op een risicovol tijdstip en dit in het kader van het uitoefenen van zijn werk als journalist. Dit blijkt ook uit het feit dat hij samen met nog zeker zestien anderen om het leven kwam (zie 'Ma'an News Agency'-artikel), waardoor men bezwaarlijk kan stellen dat R.R. het specifieke doelwit van deze aanval vormde.

Uit het bovenstaande blijkt dat de hier besproken problemen waar u en uw vriend R.R. het slachtoffer van werden, verbonden zijn met het uitoefenen van jullie beroep in risicovolle omstandigheden. De link met uw beroepsrisico is van belang omdat men in deze context niet kan stellen dat u zich gedwongen zag door redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil de Gaza-strook, het mandaatgebied van de UNRWA, te verlaten.

Ten tweede moeten de verbale bedreigingen vanwege mannen van Hamas onderzocht worden. Belangrijk hier is dat die steeds duidelijk verbonden waren met bepaalde foto's die u nam. Zo verklaarde u dat u foto's nam van executies die Hamas in het openbaar uitvoerde. Op dat moment zelf werd u geboeid en geslagen en uw fototoestel werd vernield (zie CGVS p. 13, 14, 15). U vermeldde ook een manifestatie tegen Hamas die u fotografeerde en waarbij opnieuw uw fototoestel werd vernield (zie CGVS p. 17). In dezelfde lijn verklaart u dat er nog gelegenheden waren wanneer u zaken fotografeerde die met Hamas te maken hadden, waarop gewapende mannen u kwamen zeggen geen foto's te maken omdat u anders problemen zou krijgen (zie CGVS, p. 16). U vreesde voor wat Hamasleden u zouden kunnen aandoen als gevolg van de foto's die u nam (zie CGVS, p. 14-15, 16-17). Hieraan moet echter worden toegevoegd dat ze hun bedreigingen nooit uitvoerden (zie CGVS, p. 17) en dat er na uw vertrek uit Gaza geen nieuwe ontwikkelingen in verband met deze situatie plaatsvonden (zie CGVS, p. 16). Men moet dus concluderen dat de bedreigingen rechtstreeks samenhangen met wat u fotografeerde en hun grond niet vonden in problemen die Hamas met uw persoon zou hebben. Hier kan men dus niet uit afleiden dat u ook buiten deze gevoelige onderwerpen die u koos te fotograferen, in Gaza in een situatie van onveiligheid zou verkeren.

Ten derde dienen de telefonische bedreigingen besproken te worden. Voor de duidelijkheid wordt hier een onderscheid gemaakt tussen de drie telefonische bedreigingen die u kreeg in de aanloop van uw reis naar Europa (zie CGVS, p. 10, 14, 15) en het vijftal telefonische dreigementen dat u vanaf januari 2014 kreeg (zie CGVS, p. 15, 16, 17). Hier worden die laatste besproken. Aangezien de persoon aan de andere kant van de lijn zich nooit kenbaar maakte (zie CGVS, p. 16) kan er geen uitsluitel zijn over van wie deze dreigetelefoons kwamen: Hamas of de Israëli's (zie CGVS, p. 16, 17). U vermoedt echter dat Israël er achter zit (zie CGVS, p. 16, 17), hetgeen binnen de context van uw relaas ook plausibel is. Tijdens de telefoongesprekken eiste men namelijk van u dat u bijvoorbeeld geen foto's meer zou nemen van kinderen in schrijnende situaties (zie CGVS, p. 14, 16). Gezien de blokkade van Gaza en de

Israëlische bombardementen is het immers logisch dat wanneer foto's over dergelijke situaties verschijnen, de blaam vooral bij Israël zou worden gelegd. Dit wordt ook ondersteund door de context van Gaza: binnen de Gaza-strook kan Israël u moeilijk treffen, terwijl Hamas u in principe binnen handbereik heeft. Het lijkt dus logischer dat Israël gebruik zou maken van dreig telefoons dan dat Hamas dat zou doen. Om de ernst van deze bedreigingen te evalueren is het belangrijk er op te wijzen dat nooit geprobeerd werd om deze bedreigingen daadwerkelijk uit te voeren (zie CGVS, p. 17), hoewel zij al sinds begin 2014 werden geuit en u pas in juni 2015 de Gaza-strook verliet (zie CGVS, p. 9, 15). Met de vaststelling dat u over een lange periode bedreigd werd maar toch nooit werd geschaad kan men twee kanten uit: ofwel stelt men dat dit ernstige bedreigingen zijn, maar dan worden ze niet geloofwaardig aangezien er nooit naar die bedreigingen gehandeld werd. Ofwel moet men stellen dat deze bedreigingen geen reële dreiging inhielden. In beide gevallen moet men concluderen dat deze bedreigingen niet kunnen aantonen dat u zich in Gaza in een situatie van ernstige onveiligheid bevond. Het is nuttig hier uw verklaringen over uw studiegenoot A. te bespreken. Hij was een medestudent journalistiek die volgens uw verklaringen ook werd bedreigd (zie CGVS, p. 11, 16, 14). Vervolgens stierven verscheidene familieleden van hem in een bombardement en vijf dagen later zichzelf ook (zie CGVS, p. 14, 16). Deze gebeurtenissen situeert u rond de oorlog van 2014 (zie CGVS, p. 14, 16). Tijdens die oorlog viel echter, zoals algemeen geweten, een groot aantal burgerdoden. Het is dus zeer moeilijk te stellen dat A. en zijn familie een specifiek doelwit vormden omwille van zijn werk. Buiten uw eigen verklaringen kon u deze bedreigingen tegen A. ook nergens mee staven. Zodoende kunnen de omstandigheden van de dood van A. zoals ze door u werden geschetst niet kunnen dienen om uw eigen relaas te ondersteunen.

Ten vierde moeten nu de laatste bedreigingen tegen u besproken worden. Het is relevant deze af te splitsen van de overige door u verhaalde bedreigingen omdat hier uw reis naar Europa centraal staat. Binnen uw relaas lijkt het duidelijk dat de bron van deze dreigementen dezelfde is als die van uw eerdere telefonische bedreigingen. Beide reeksen dreigementen werden immers gemaakt met hetzelfde vreemde type telefoonnummer (zie CGVS, p. 16). Binnen de context van uw relaas lijkt het opnieuw logisch dat het om Israëlische bedreigingen zou gaan. Hamas heeft u immers binnen handbereik en zou u dus fysiek kunnen vasthouden en tegenhouden indien zij dat wensten. Israël kan u in de Gaza-strook daarentegen moeilijk treffen. Het feit dat u de toegang tot Israëlië grondgebied werd ontzegd om een vlucht in Jordanië te nemen (zie CGVS, p. 10, 11) suggereert ook een Israëlische wens uw reis naar Europa te verhinderen. Hoe het ook zij, het mag duidelijk zijn dat deze bedreigingen tot doel hadden u te verhinderen met uw foto's naar het Europees parlement te komen en euro-parlementariërs te spreken. Dan is het relevant hier te stellen dat u niet aanwezig was op dit evenement, dat intussen is afgelopen (zie "UNRWA photo exhibition - I am not a statistic" in de blauwe map van het administratief dossier). Eveneens belangrijk is dat zich geen nieuwe ontwikkelingen in uw problemen voordeden sinds uw vertrek (zie CGVS, p. 17). Dit ondergraaft de actualiteit van de bedreigingen tegen u. Dit terwijl hun initiële ernst al niet werd aangetoond. Gelijklopend met uw eerdere bedreigingen werden ze immers nooit opgevolgd met daden.

Het dreigbericht op 'facebook' werd apart gehouden omdat dit van een heel andere aard is dan de eerder besproken bedreigingen. De telefonische bedreigingen die u in Gaza zou hebben ontvangen werden immers steeds in het Arabisch gedaan (zie CGVS, p. 16), terwijl dit bericht in het Engels is geschreven en op facebook werd gepost (zie CGVS, p. 15). Bovendien werd de afzender, E.K., 'gegoogled' en er bleek iemand met diezelfde naam actief te zijn op verscheidene commentaarsecties van websites en straffe uitspraken te maken. Het is dus niet aannemelijk dat deze bedreiging van iemand komt die werkelijk de intentie en capaciteit heeft u in Gaza te schaden.

Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat de vernietiging van uw paspoort (zie CGVS, p. 11) niet overeenstemt met het gedrag van iemand die ernstige problemen ontvlucht en in België asiel komt aanvragen met de intentie zijn volledige medewerking te verlenen aan zijn asielprocedure. U maakte het de Belgische autoriteiten immers doelbewust moeilijker om uw zaak te behandelen en een zicht te krijgen op uw reisweg en reishistoriek.

Uit het bovenstaande moet geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk maakte in Gaza in een situatie van ernstige onveiligheid te verkeren die u ertoe dwong het mandaatgebied van de UNRWA te verlaten. Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. Ook tijdens militaire Operatie Beschermde Rand in juli-augustus 2014, slaagde UNRWA erin haar missie verder te vervullen. De UNRWA blijft derhalve bijstand en bescherming verschaffen aan de Palestina Vluchtelingen en de ontheemde Palestijnen van 1967 in dit gebied. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt of waaruit blijkt dat het voor de UNRWA onmogelijk was om u op het ogenblik van uw vertrek de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA belast is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt u de Gazastrook verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus. De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Zij ondersteunen immers uw werk, uw reis naar Europa, uw dreigbericht op facebook en uw verwondingen, hetgeen allemaal elementen zijn die het CGVS in de huidige beslissing niet in twijfel trekt.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen in het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van hun identiteitskaart en Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. Palestijnen uit de Gazastrook worden hierbij niet gevisieerd, maar de organisatie van het busvervoer wordt wel bemoeilijkt door de veiligheidssituatie in deze zone. De pendeldiensten worden namelijk in functie van de veiligheidssituatie in het gebied, en bijgevolg op onregelmatige tijdstippen, georganiseerd.

Niettegenstaande de doorgang te Rafah sinds de machtsovername door het Egyptische leger regelmatig gesloten is geweest, is het duidelijk dat de mogelijkheid tot terugkeer geenszins illusoir is. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook blijft derhalve mogelijk, ook al kan die mogelijkheid tot terugkeer tijdelijk onderbroken zijn ten gevolge van de veiligheidssituatie in de regio waar doorgereisd moet worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaartnummer (zoals in het attest van APA in de groene map, toegevoegd aan het administratief dossier) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijnse paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

U kon immers uw middelbaar onderwijs voltooien en had de kans hogere studies te volgen aan de al-Aqsauniversiteit, hoewel u net niet kon afstuderen (zie CGVS, p. 4, 5). Parallel aan uw studies was u reeds vier jaar actief voor APA. Het eerste jaar kreeg u opleiding en de volgende drie jaren werkte u, weliswaar niet betaald, als fotograaf voor de organisatie (zie CGVS, p. 5). In Gaza bezit uw familie een huis in Gaza-stad, in de al-Shatiwijk. In de oorlog van 2014 werd het licht beschadigd aan de ramen en het dak, maar uw familie woont daar nog steeds. U woonde daar tot aan uw vertrek (zie CGVS, p. 3) en twee van uw zussen huwden reeds en gingen elders in Gaza wonen (zie CGVS, p. 3), zodat u daar duidelijk opnieuw onderdak kan vinden. Ook uw tante Am. woont bij uw gezin. Uw vader is

gepensioneerd en ontvangt een pensioen (zie CGVS, p. 4), uw moeder is leerkracht op een UNRWA-school (zie CGVS, p. 4) en uw broer is verpleger in een ziekenhuis (zie CGVS, p. 4) zodat uw gezin over drie inkomens kan beschikken. Uw zus M. en haar echtgenoot zijn eveneens leerkrachten op een UNRWA-school (zie CGVS, p. 3) en uw zus 'U. is ook leerkracht, maar haar man is werkloos. Uw vader helpt hen financieel. Buiten uw directe gezin hebt u zeven ooms en tantes langs vaders kant in Gaza wonen (zie CGVS, p. 7). Twee van hen zijn gepensioneerde ambtenaren en beschikken dus over een vast inkomen. Een krijgt een toelage van de Palestijnse Autoriteit als ex-gevangene, een andere is mu'adhin (oproeper tot het gebed) in een moskee en een andere is automecanicien. Twee zijn afhankelijk van hulp of hun familie. Aan moeders kant heeft u acht ooms en tantes in Gaza. Van hen krijgt er één een pensioen, twee zijn leraar, een andere werkt op het ministerie van gezondheid. Twee zijn werkeloos, een is een weduwe en een ander is nog jong. U heeft dus een zeer ruim familiaal netwerk in Gaza. Verscheidene van uw ooms en tantes hebben weliswaar geen eigen inkomen, maar daartegenover staan er meer die wel een stabiel inkomen uit een pensioen of betaalde dienst halen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, na de wapenstilstand van november 2012, als relatief kalm kon bestempeld worden. Uit dezelfde informatie blijkt dat 2013 een opvallend kalm jaar was, waarin het laagste aantal burgerslachtoffers sinds het jaar 2000 geregistreerd werden. Deze daling was voornamelijk toe te schrijven aan een vermindering van de vijandelijkheden tussen de Palestijnse gewapende groeperingen en het Israëliësch leger.

Het jaar 2014 werd op zijn beurt gekenmerkt door een plotse uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas. Op 8 juli 2014 startte Israël een grootschalige militaire operatie in de Gazastrook, genaamd "Operatie Beschermde Rand". Gedurende de 51 dagen die daarop volgden, verloren meer dan 1400 Palestijnse burgers het leven, en raakten meer dan 10.000 burgers gewond. Op 26 augustus 2014 werd, via mediatie door de Egyptische autoriteiten, een staakt-het-vuren afgesloten dat voor onbepaalde tijd moet gelden. Sindsdien is de veiligheidssituatie in de Gazastrook identiek aan de situatie die het conflict voorafging. De meerderheid van de incidenten die er actueel in de Gazastrook voorkomen, vinden plaats in de zogenaamde bufferzone ("zonetampon"), alwaar Israëliëse strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk boeren, vissers, en personen die puin opruimen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in de zomer van 2014 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliëse strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Waar verweerder zijn asielrelaas onderverdeelt in sub-problemen, merkt verzoeker op dat zijn asielaanvraag in zijn geheel beoordeeld dient te worden. Onder verwijzing naar de proceduregids van UNHCR stelt hij dat het cumulatief effect van de verschillende problemen wel een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid uitmaakt.

Vervolgens meent verzoeker dat verweerdere redenering dat het beroepsrisico dat hij als journalist liep, neerkomt op het principe “eigen schuld, dikke bult” een te strikte interpretatie inhoudt van het begrip “persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid”. Verzoeker wijst erop dat hij Gaza niet vrijwillig heeft verlaten, maar dat hij hiertoe gedwongen werd door zijn activiteiten als journalist “*en daarmee omwille van het uitoefenen van een fundamenteel mensenrecht, de vrijheid van meningsuiting*”. Onder de vrijheid van meningsuiting valt het recht om mensen te informeren en geïnformeerd te worden. De persvrijheid is hier een belangrijke component van. Verweerdere redenering insinueert volgens verzoeker dat de reacties van Hamas en de Israëlische autoriteiten normaal zijn, een normale en te verwachten reactie op verzoekers activiteiten die hij had kunnen vermijden door te zwijgen. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, alsook naar een uitspraak in het Verenigd Koninkrijk waar werd besloten dat de verzoeker een reëel risico liep om vervolgd te worden omwille van zijn werk als journalist en hem de vluchtelingenstatus niet geweigerd kon worden op grond van het feit dat hij zijn werk als journalist kon stopzetten ingeval van terugkeer.

Verder meent verzoeker dat verweerder de term “persoonlijk” te letterlijk neemt door te stellen dat Hamas geen probleem heeft met verzoekers persoon, dan wel met het feit dat hij als journalist zaken naar buiten bracht die Hamas liever niet in de openbaarheid zag verschijnen, de kerntaak van een journalist. Uit verschillende objectieve bronnen blijkt volgens verzoeker dat journalisten een doelwit zijn van zowel Hamas als de Israëlische autoriteiten, die er geen voorstander van zijn dat hun wanpraktijken naar buiten worden gebracht. Verzoeker verwijst naar de COI Focus in het administratief dossier en naar een reeks internetartikelen.

Tevens voert verzoeker aan dat het feit dat de bedreigingen niet werden uitgevoerd, niet inhoudt dat hij zich niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. De situatie in Gaza moet in zijn geheel beoordeeld worden, aldus verzoeker. Hij wijst erop dat hij door de internationale gemeenschap reeds als vluchteling werd erkend. De bewijsstandaard van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in het kader van artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie ligt noodzakelijk lager dan deze onder artikel 1, A van dezelfde conventie, aldus verzoeker. Hij stelt dat artikel 1, D in het leven werd geroepen om de continuïteit van bescherming van Palestijnse vluchtelingen te verzekeren. Ook al dient er voor de toepassing van artikel 1, D geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A aangetoond te worden, aangezien Palestijnen door de internationale gemeenschap reeds als vluchteling werden erkend, toch kan in dit geval volgens verzoeker gesteld worden dat hij het slachtoffer werd van vervolging. Hij meent dat het aan verweerder is om aan te tonen dat verzoeker zich bij een terugkeer niet meer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal bevinden.

Verzoeker legt twee nieuwe documenten voor. Het eerste is een document opgesteld door het ICRC dat aantoonde dat zijn vader gearresteerd werd door Hamas omwille van zijn werkzaamheden voor de overheid van Fatah. Het tweede is een convocatie van Hamas gericht aan verzoeker, die werd afgeleverd tijdens een huiszoeking na zijn vertrek en waarbij zijn camera's in beslag werden genomen.

Verzoeker wijst er ook nog op dat de schriftelijke tussenkomst van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna: BCHV) noch in het administratief dossier, noch in de motivering in de bestreden beslissing terug te vinden is.

Onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en de aan het administratief dossier toegevoegde informatie wijst verzoeker er vervolgens op dat gekeken dient te

worden naar de daadwerkelijke bijstand die UNRWA nog kan verlenen. Hij stelt dat het ondertussen algemeen geweten is dat UNRWA met een financieel deficit kampt en in ieder geval in haar mogelijkheden wordt beperkt door de blokkade. Verder wijst verzoeker erop dat de wijziging in het beleid betreffende het transitvisum niet werd bevestigd door de Egyptische autoriteiten, zodat er geen garanties zijn dat dit beleid effectief wordt uitgevoerd. Een terugkeer is bovendien enkel mogelijk op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah geopend is. Deze grensovergang is volgens verzoeker echter meestal gesloten. De blokkade van Gaza en de sluiting van Rafah worden nog versterkt na de militaire coup, de omverwerping van Morsi en de overname van de macht door Al Sisi. De weinige keren dat de Egyptische autoriteiten beslisten de grensovergang in Rafah te openen, waren het bepaalde categorieën van mensen die door konden, zoals diegenen die dringend medische hulp nodig hadden. Ook de veiligheidssituatie in de noordelijke Sinai vormt een obstakel ingeval van terugkeer. Verzoeker verwijst naar de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus. Hij stelt dat deze veiligheidssituatie recentelijk verder verslechterde door een aanval van de groep Wilayat en IS, waarvan ook burgers het slachtoffer waren. Gelet op de praktische, legale en veiligheidsobstakels dient volgens verzoeker geconcludeerd te worden dat een terugkeer naar het UNRWA-mandaatgebied in Gaza actueel niet mogelijk is voor Palestijnse vluchtelingen.

2.2. In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker onder verwijzing naar een arrest van de Raad aan dat een onderzoek met betrekking tot de vraag of Palestijnse vluchtelingen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming niet verzoenbaar is met een juiste toepassing van artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie. De elementen die leiden tot toekenning van subsidiaire bescherming dienen volgens hem in het kader van artikel 1, D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie te worden onderzocht. Verzoeker merkt op dat het feit dat de volledige burgerbevolking van Gaza wordt geconfronteerd met dezelfde situatie, geen afbreuk doet aan het persoonlijk risico dat de persoon in kwestie loopt. Bovendien werden Palestijnse vluchtelingen door de internationale gemeenschap reeds erkend als vluchtelingen.

Vervolgens meent verzoeker dat artikel 55/5 van de vreemdelingenwet naar analogie kan worden toegepast en dat dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus en voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben om het reëel risico op ernstige schade weg te nemen. Hieraan is volgens verzoeker niet voldaan. Experten ter zake zijn het erover eens dat het slechts een kwestie van tijd is voor de Israëlische autoriteiten opnieuw overgaan tot een militaire aanval op de inwoners van Gaza, zo stelt verzoeker. Na een theoretische uiteenzetting over artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), stelt verzoeker dat de Israëlische staat als bezettende macht verantwoordelijk is voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking van Gaza. Israël heeft echter verzaakt aan haar internationale verplichtingen en heeft door de blokkade en geregelde militaire aanvallen op de burgerbevolking intentioneel immens menselijk lijden veroorzaakt. De blokkade van de Gazastrook door Israël werd opgelegd als een collectieve bestraffing van de bevolking van Gaza omwille van politieke redenen. Sinds de operatie "Protective Edge", de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten is de humanitaire situatie nu alarmerend, aldus verzoeker. De systematische schendingen van fundamentele mensenrechten en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten zijn het gevolg van de intentionele acties van de Israëlische staat. Volgens verzoeker kan geconcludeerd worden dat het verplichten van een persoon om terug te keren naar een dergelijke onmenselijke, op zijn minst vernederende, situatie een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

2.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een "*Bewijs van detentie van de vader van verzoeker*" (stuk 3) en een "*Oproeping van Hamas voor verzoeker*" (stuk 4).

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen een internetartikel van 23 februari 2014 (bijlage 1).

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) hij in het kader van zijn werk als persfotograaf doelbewust situaties opzocht waar geweld plaatsvond, zodat het feit dat hij werd verwond tijdens een manifestatie en het feit dat hij melding maakte van andere mensen die in dezelfde manifestatie werden getroffen, afdoende aantoont dat deze incidenten geen situatie van persoonlijke onveiligheid in Gaza kunnen staven, (ii) de verbale bedreigingen van mannen van Hamas rechtsreeks samenhangen met wat hij fotografeerde en hun grond niet vonden in problemen die Hamas met zijn persoon zou hebben, (iii) noch de verbale, noch de telefonische bedreigingen nooit daadwerkelijk

werden uitgevoerd, zodat zij evenmin kunnen aantonen dat hij zich in Gaza in een situatie van ernstige onveiligheid bevond, (iv) er tijdens de oorlog van 2014 een groot aantal burgerdoden vielen, zodat zeer moeilijk kan gesteld worden dat A. en zijn familie een specifiek doelwit vormden omwille van zijn werk, (v) hij niet aanwezig was op het evenement in het Europees Parlement waarvoor hij bedreigingen ontving en er zich geen nieuwe ontwikkelingen meer voordeden sinds zijn vertrek, (vi) de vernietiging van zijn paspoort niet overeenstemt met het gedrag van iemand die ernstige problemen ontvlucht en in België asiel komt aanvragen met de intentie om zijn volledige medewerking te verlenen aan zijn asielpcedure, (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, (viii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de mogelijkheid tot terugkeer naar de Gazastrook geenszins illusoir is en er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (ix) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij ingeval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een menonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, en (x) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden stuk 4 bij onderhavig verzoekschrift door de Raad niet in overweging genomen. Wat betreft stuk 3 bij onderhavig verzoekschrift, aangaande de arrestatie van verzoekers vader in 2009, dient erop gewezen dat uit dit stuk enkel blijkt dat zijn vader gearresteerd werd, maar dat niet kan worden vastgesteld wat hiervoor de reden was. Dat hij gearresteerd werd door Hamas omwille van zijn werk voor de overheid van Fatah, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, blijkt geenszins uit de Engelstalige tekst van dit stuk. Bovendien werd zijn vader reeds vrijgelaten drie maanden na zijn arrestatie. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze dit stuk de motieven van de bestreden beslissing zou kunnen weerleggen.

2.13. De Raad stelt vast dat verweerder in zijn nota van 29 juli 2015 als volgt (onder andere) repliceert op het verzoekschrift: *“Verweerder wenst vooreerst op te merken dat niet betwist wordt dat verzoeker persfotograaf is; dat hij op 21 februari 2014 gewond raakte door een actie van het Israëlische leger; dat hij bedreigd werd door Hamas en door vermoedelijke Israëlische individuen.”* Uit het geheel van verzoekers verklaringen, de bijgebrachte stukken en de beschikbare informatie kan inderdaad worden vastgesteld dat *in casu* verzoekers relaas geloofwaardig is voor wat betreft zijn profiel en de bedreigingen door Hamas/Israël.

2.14. De Raad merkt vooreerst op dat het onontbeerlijk is om extra voorzichtigheid aan de dag te leggen bij het beoordelen van een situatie van ernstige onveiligheid zoals bedoeld in de hogervermelde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Teneinde de bijstand van UNRWA te kunnen ontvangen moet de betrokken verzoeker ook in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar het mandaatgebied.

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.15.1. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen informatie met betrekking tot de specifieke situatie van journalisten in Gaza. Nochtans kan *in casu* redelijkerwijze verwacht worden dat verweerder de nodige inspanningen levert en de nodige zorgvuldigheid aan de dag legt teneinde na te gaan in welke mate verzoekers werk als journalist/persfotograaf hem al dan niet tot een specifiek doelwit maakt.

De Raad stelt dienaangaande vooreerst vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift, onder verwijzing naar informatie (p. 9-11), terecht besluit dat uit "*objectieve bronnen (blijkt) dat journalisten doelwit zijn zowel van Hamas als van de Israëlische autoriteiten (...)*" en "*Hamas en Israël (...) er immers geen voorstaander van (zijn) dat hun wanpraktijken naar buiten gebracht worden*". Uit de geciteerde informatie blijkt dat (Palestijnse) journalisten en fotojournalisten in Gaza en de Westelijke Jordaanoever niet alleen worden gearresteerd, belaagd en bedreigd door Israël en Hamas/Palestijnse autoriteiten, maar dat er ook daadwerkelijk wordt opgevoerd en gemikt door Israëlische soldaten. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker als persfotograaf een specifiek risicoprofiel heeft.

In de mate verwerende partij stelt dat de link met verzoekers beroep van belang is omdat men in deze context niet kan stellen dat hij zich gedwongen zag door redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil de Gazastrook te verlaten en zij tot deze conclusie komt na de bespreking van (enkele) incidenten waarvan verzoeker het slachtoffer werd, kan zij de Raad niet overtuigen.

De Raad is van oordeel dat verzoeker de Gazastrook verliet niet omwille van zijn beroep of beroepsrisico, maar omwille van de wanpraktijken gepleegd door de Israëlische autoriteiten en Hamas waarvan (onder andere) journalisten het slachtoffer worden wanneer zij deze daden willen documenteren. Het zijn wel de wanpraktijken die buiten verzoekers invloed staan en die uitgevoerd worden door derden onafhankelijk van verzoekers wil. Dat verzoeker zich omwille van dit werk op een risicovolle plaats bevond, waar vaak en snel het vuur wordt geopend vanuit de Israëlische linies (bijlage 1 bij de nota met opmerkingen), doet weinig ter zake. Het gaat immers niet om het enige incident waarvan verzoeker persoonlijk slachtoffer was, en dat door verwerende partij niet wordt betwist. Verzoeker wijst er ten deze dan ook terecht op dat bij de beoordeling van een asielaanvraag het geheel van de ingeroepen problemen in ogenschouw dient te worden genomen. *In casu* blijkt immers duidelijk dat het geheel van de ingeroepen incidenten die hun oorzaak vinden in de wanpraktijken van Israël en Hamas verzoeker ertoe heeft aangezet om in België internationale bescherming te vragen (zie ook gehoorverslag CGVS, p. 10: *“Ten tweede maakte ik zoveel incidenten mee en zag ik zoveel”*).

Dat verzoeker persoonlijk werd/wordt gevisieerd blijkt bovendien uit zijn onbetwiste verklaringen dat hij in het kader van zijn werk een prijs in ontvangst mocht nemen in het Europees Parlement, waarvoor hij een visum had om via Jordanië naar Brussel te reizen. Enkele dagen voor het geplande vertrek werd de toelating geweigerd om van Gaza naar Jordanië te reizen en werd hij bedreigd indien hij wel zou gaan (gehoorverslag CGVS, p. 10). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker als journalist/persfotograaf niet alleen een risicoprofiel heeft maar wel degelijk persoonlijk werd/wordt gevisieerd.

Dat verzoeker gevisieerd werd/wordt omwille van zijn werk als journalist en dat hij er zelf voor gekozen heeft om journalist te worden, doet hieraan geen afbreuk. Verweerder kan niet redelijkerwijze verwachten dat verzoeker afziet van het informeren van de publieke opinie over wandaden en schendingen van de mensenrechten die zich stellen in zijn land van herkomst en waarvan sinds jaren talloze burgers het slachtoffer worden, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de informatie geciteerd in het verzoekschrift, teneinde aan de bedreigingen te ontkomen.

Dat de bedreigingen niet werden uitgevoerd, doet geen afbreuk aan de mate van onveiligheid van de situatie waarin verzoeker zich bevond, gelet op de veelheid aan bedreigingen en de verschillende hoeken vanwaar ze kwamen.

De Raad stelt weliswaar vast dat verwerende partij de persoonlijke situatie heeft onderzocht, maar de vaststellingen dat verzoeker gestudeerd heeft, de familie een huis heeft dat maar licht beschadigd is geweest tijdens de laatste oorlog met Israël, zijn vader een pensioen heeft enz., doen geen afbreuk aan het besluit van de Raad dat in deze blijkt dat verzoeker persoonlijk wordt gevisieerd.

Het feit dat verzoeker bewust zijn paspoort verscheurde, wat het onderzoek van zijn zaak bemoeilijkt, doet geen afbreuk aan de mate van onveiligheid van de situatie waarin verzoeker zich bevindt/bevond.

2.15.2. In de bestreden beslissing wordt op basis van de informatie in het administratief dossier geconcludeerd dat *“Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in de zomer van 2014 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.”*

De Raad leest echter in de informatie van het Commissariaat-generaal (adm. doss. landeninformatie stuk 9, COI Focus. Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Conditions de vie à Gaza.), in de nota van het BCHV (adm. doss., stuk 4, p. 4) en het verzoekschrift, dat Israël al jaren de Palestijnse gebieden, waaronder Gaza, bezet (bezet heeft in het geval van Gaza), en sinds Hamas aan de macht is tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt.

Volgens de VN is de blokkade in strijd met het internationaal recht en komt zij neer op collectieve bestraffing van de burgerbevolking (nota BCHV, p. 5: de blokkade beschreven door de Secretaris-Generaal: *“a continiung collective penalty against the population in Gaza”*). De gevolgen van de

blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn desastreus geweest voor de burgerbevolking (zie onder andere citaten in het verzoekschrift afkomstig van het Rode Kruis (ICRC) en UNRWA; UNGA, Human Rights Council, p. 4 nota BCHV).

Niettegenstaande verwerende partij stelt dat UNRWA haar taak nog altijd naar behoren kan uitvoeren blijkt uit de informatie dat er sinds het staakt het vuren tussen Israël en Hamas 26 augustus 2014 weinig of geen sprake is van een wederopbouw en UNRWA zelf in financiële problemen zit. De Raad is dan ook van oordeel dat ten deze sprake is van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza.

2.15.3. Bovendien kan verweerder in het geheel niet gevolgd worden waar hij stelt dat een terugkeer naar de Gazastrook "*geenszins illusoir*" is. Hoewel uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (administratief dossier, stuk 9, "*COI Focus. Territoires Palestiniens. Gaza. Retour dans la Bande de Gaza*") blijkt dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah in principe mogelijk is en dat er vanuit Caïro voorzien wordt in (onregelmatig) busvervoer naar de grensovergang, verwijst verzoeker in onderhavig verzoekschrift terecht naar informatie waaruit blijkt dat deze terugkeer via de grensovergang van Rafah in de praktijk helemaal niet probleemloos is. De Egyptische autoriteiten - waar Gaza dus in deze van afhankelijk is - openen deze grensovergang immers slechts met mondjesmaat en de reisweg ernaartoe vanuit Caïro wordt sterk bemoeilijkt door de veiligheidsproblemen in de Sinai omwille van de aanwezigheid van IS en andere gewapende groeperingen. In dergelijke omstandigheden kan niet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op een veilige en normale wijze naar de Gazastrook kan terugkeren teneinde zich opnieuw onder de bescherming van het UNRWA te plaatsen.

2.16. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat *in casu* het vertrek van verzoeker uit het mandaatgebied van het UNRWA in de Gazastrook zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat *in casu* verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond.

Gelet op artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet verwijst, dient vastgesteld dat verzoeker van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS